నీళ్ళు

యెండ మండిపోతోంది. వేడిగాలి వీస్తోంది. తారురోడ్డు సెగలు కక్కుతోంది. పట్నానికి పదిహేనుమైళ్ళ దూరంలో అందమైన 'ఇంపాలా కారు' ఆగిపోయి ఉంది. దాని యజమానురాలైన కిరణ్మయి కారుని కదిలించాలని విశ్వప్రయత్నంచేస్తోంది. ఎన్నో మైళ్లు యెంతోవేగంగా దూసుకుపోయే కారు అరఅంగుళంకూడా "కదలను" అన్నట్లు మొండికేసింది.

అయిదు లక్షలకి అధికారిణి అయిన కిరణ్మయి డ్రైవరు లేకుండా ఇలా ప్రయాణం యెప్పుడూ చేయదు. కిరణ్మయి భర్త మన్‌మోహన్ అసలు ఇలా ఒంటరిగా వెళ్ళనీయడు.

"నీకెంత బాగా డ్రైవింగ్ వచ్చినా "సిటీ" బైటకిమాత్రంవెళ్లకు. కారు "కాస్త ట్రబుల్" ఇచ్చినా ఇబ్బందిపడిపోతావు." అని మెత్తగానే గట్టిగా మందలిస్తాడు. ఇవాళ ఆయన "టూర్" వెళ్ళటం డ్రైవరు శలవు పెట్టడం సిటీకి ఇరవైమైళ్ళ దూరంలో ఉన్న ఫ్రెండ్స్ విందుకి పిలవటం వల్ల కిరణ్మయి ఒంటరిగా వెళ్లక తప్పలేదు. అయితే యెనిమిదేళ్ల యేకైక పుత్రుడిని వెంట తీసుకుని బయలుదేరింది. కారు కాస్తా గమ్యం చేరకుండానే మధ్యలో ఆగిపోయింది.

బాబు డోర్ తీసుకుని కిందకి దిగాడు.

"మమ్మీ! కారు కదలటంలేదు ఇప్పుడెలా" అందంగావున్న బాబు అమాయకంగా అడిగాడు.

"కదులుతుంది బాబూ! మరేంఫర్లేదు" కొడుక్కి ధైర్యం చెప్తోందే కానీ లోపల భయంగానేవుంది. కారుని పరీక్షిస్తోంది.

"మమ్మీ-వాటర్" యెండవైపు కళ్లు చిట్లించి చూస్తూ ముఖాన పట్టిన చెమటని కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకుంటూ అడిగాడు.

కిరణ్మయి చుట్టూ చూసింది. యెక్కడా నీళ్లు వున్నజాడ కన్పించటంలేదు. రోడ్డుకి ఇటూ, అటూ కొండలు తప్ప మరేంలేవు. ఆ దారివెంట యెవరూ నడవటంలేదు. ఓపావుగంట క్రితంకాబోలు రెండెడ్లబళ్ళు నాలుగు వెళ్ళటం చూసిన గుర్తు వచ్చింది. అసలు కిరణ్మయికి కారులో పోతూ వుంటే నాటుబళ్లు అడ్డం వస్తేచాలు చెడ్డ చికాకు వచ్చేస్తుంది.

మెల్లగా సాగిపోయే ఆ బళ్ళూ వాటిమీద కూర్చున్న నీరకావిబట్టల ఆసాములూ వాళ్ల చేతుల్లో వుండే బారెడు చుట్టలూ చూస్తే తగని అసహ్యం వేస్తుంది కిరణ్మయికి.

"మన ఇండియా ఇంకా ఈ నాటుబళ్లమీదే నడుస్తోంది. ఇదే ఫారిన్ అయితే ఇలాంటి బళ్ళు మ్యూజియమ్‌లోకూడా కన్పించవు. అనుకుని విసుక్కుంటుంది. అసలు వీళ్లు మనుషులేనా! ఏం జీవితాలు వీళ్లవి ఛీ ఛీ! ఇంతకుమించి ఆలోచించటానికే విసుగు.

కిరణ్మయికి అందం ఉంది. ఆస్తి ఉంది. భర్తకి హోదాఉంది. అంతకిమించి అతని ప్రేమ ఉంది. రత్నంలాంటి ఒకే ఒక అబ్బాయి ఉన్నాడు. ముద్దుగా, బొద్దుగా, తెలివిగా ఉంటాడు బాబు. ఆమెకి అయి దంతస్తుల మేడ ఉంది. ఇంపాలా కారు ఉంది. జల్సాగా తిరగటానికి

ఫ్రెండ్స్ (ఆడా, మగా) ఉన్నారు. చూడటానికి సినిమాలూ, డాన్సుప్రోగ్రాములూ ఉన్నాయి. ఇన్ని ఉన్నా ఆమెకి మధ్య మధ్య అశాంతికూడా ఉంటూ ఉంటుంది. అసలు ఈ అశాంతి యెప్పుడెప్పుడంటే...

తన ఇల్లులాంటి ఇల్లు మరెవరికన్నా వున్నదని చూసినప్పుడు, తన కారులాంటి కారు మరొకరు కొనుక్కున్నప్పుడు, తను కట్టుకునేలాంటి చీరెలు మరొకరు కట్టుకున్నది చూసినప్పుడు తన బాబులాంటి ఏకైక పుత్రుడు యెవరికైనా వున్నది చూసినప్పుడు చాలా చాలా అసహనంగా "ఫీల్" అవుతుంది కిరణ్మయి.

ఈ అశాంతినుంచి బైటపడటానికి చాలా కష్టపడవల్సి వస్తుంది అతిసుకుమారురాలు అయిన కిరణ్మయి. అసలు కిరణ్మయి ఇల్లుదాటి యెక్కడికి వెళ్ళినా హాండ్‌బ్యాగ్‌లో చాలా డబ్బు ఉంచుకుంటుంది. ఈ డబ్బు అనేది దగ్గరవుంటే 'ఈ ప్రపంచంలో కొనలేనిది ఏదీలేదు' అనే నమ్మకం.

అలాగే ఈరోజు కిరణ్మయి హేండ్‌బ్యాగ్‌లో చాలా నోట్లున్నాయి. కానీ తన కొడుకు "దాహం" అని అడిగితే చూపు అందినంత దూరంలో నీళ్ళు మాత్రం కన్పించటంలేదు. ఇటూ, అటూ చూస్తోంది, వేడిగాలికి ముఖం అంతా మండుతూన్నట్లుంది. ఇంత ఎండలో ఇక్కడ నీళ్ళు ఎలా దొరుకుతాయి అని ఆలోచిస్తోంది. ఆలోచనల్లో ఒక నెలక్రితం జరిగిన విషయం గుర్తుకి వచ్చింది.

డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గర కూర్చుని ఆదరాబాదరాగా టిఫిన్ తింటూనే దినపత్రిక చదువుతూ మన్‌మోహన్ చెప్పిన ఒక వార్త గుర్తుకువచ్చింది. "కిరణ్! ఈ వార్త చదివావా? మన సిటీకి పదిహేను మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న చిన్న గ్రామాల్లో ప్రజలు తాగే నీళ్ళు లేక ఎంతో అవస్థపడిపోతూ న్నారట" అంటూ వాళ్ళు పడే కష్టాలని వర్ణించి చెబుతూ "పాపం వాళ్ల

కాలినడకన తాగే నీళ్ళకోసం మూడు నాలుగు మైళ్ళు వెళ్ళవల్సివస్తుందట. పాపం ఎంత కష్టపడుతున్నారో.''

అంటూ వాచ్ చూసుకుని "అరెరె! టైము అయిపోయింది త్వరగా నాయర్‌ని కాఫీ ఇవ్వమను" అంటూ తింటూన్న టిఫిన్ వదిలి చెయ్యికడిగి లేచి డ్రెస్సింగ్ టేబిల్ ముందు నిల్చుని కోటూ, నెక్‌టై సరిచూసుకుని నాయర్ అందించిన కాఫీ తాగుతూ వుండగానే ''ఫోన్ కాల్'' రావటంతో ఆ కప్పు అక్కడే వదిలేసి ఫోనులో అవతలవారితో మాట్లాడి అటునించి అటే కారులో వెళ్ళిపోయాడు.

కిరణ్మయి పేపర్ అందుకుని మరోసారి చదివి పెద్దగా నవ్వుకుంది. వీళ్ళకి నీళ్ళే లేవుట! యెందుకనీ! పేదరికం కారణంవల్ల కావచ్చు. కానీ నాకు ఈ ఇంట్లో యే కుళాయి దగ్గరికి వెళ్ళి తిప్పినా ధనాధనా నీళ్ళు ప్రవాహంలా వురుకులూ పరుగులతో వస్తాయి. డబ్బు నీళ్ళనేకాదు మరే దైనా సృష్టిస్తుంది. అనుకుంటూ ఇంటిలోని అన్ని పంపులూ తిప్పేసింది. ప్రవాహంలా వచ్చే నీటిని చూస్తూ నవ్వుకుంది.

నీళ్ళు వేస్టుగా పోతున్న శబ్దానికి నౌకర్లు వచ్చి పంపులు కట్టేయ బోతూ యజమానురాలిని చూసి వెనక్కి వెళ్ళిపోవటం చూస్తే మరీ సంతోషంగా అన్పించింది.

కిరణ్మయికి ఆ విషయం హఠాత్తుగా యిప్పుడు గుర్తుకు వచ్చింది. ''మమ్మీ వాటర్'' అంటున్నాడు బాబు మళ్ళీ.

ఈ కారు ఇలా మధ్యలో అగిపోతుందేమో అనుకుంటే ఓ కూజాడు నీళ్ళు వెంట తెచ్చి వుండేది. కానీ అనుకోకుండా ఇలా జరిగింది. ఇప్పుడెలా ఎండ తీవ్రత మరీ హెచ్చుతోంది. కిరణ్మయి ఆ ఎండలో నిల్చోలేకుండా వుంది. కొడుకు ముఖం వాడిపోయి వుండటం చూస్తే గుండె పిండేసినట్లుగా వుంది.

"ఇదేమిటి ! యెప్పుడూ ఇలా జరగలేదే! నాకు...నాకు ఒక్క గ్లాసుడు నీరు దొరకదా !"

ఆమెలోని 'అహం' దెబ్బతింటోంది. తన ఐశ్వర్యం అంతా కట్ట కట్టుకుని కళ్ళలో మెదిలింది. కానీ ఏం ప్రయోజనం. ఈరోడ్డుమీద అసలు మనిషి సంచారమే లేనట్లుంది బహూశా ఈ యెండకి భయపడి యెవ్వరూ నడవటంలేదేమో!

తల తిప్పి ఇటూ అటూ చూస్తోంది. దూరంగా ఏదో లారీ వస్తూన్న శబ్దం అయి ఆశగా చూస్తూ ఆపమని చేతులు వూపుతూ నిల్చుంది. ఆ లారీ వేగంగా వెళ్ళిపోయింది. దారిలోని యిసుక గాలిలో కల్సివచ్చి కిరణ్మయి ముఖాన పడింది.

"ఛీఛీ" ముఖం రెండు చేతులతోనూ కప్పుకుంది. కోపం వుధృతంగా వచ్చేసింది కానీ, ఆ కోపంవల్ల ప్రయోజనం యేమిటి ! అప్పటికే లారీ చాలా దూరం వెళ్ళిపోయింది.

"మమ్మీ నీళ్ళు"తడారిపోయిన పెదవులని నాలికతో తడుపుకుంటూ అడిగాడు ఖరీదైన బట్టలు వేసుకున్న బాబు.

"యిస్తాను బాబూ ! యిప్పుడే యిస్తా" కారు కదపటం తన వల్ల కాదు అన్న నిర్ధారణ చేసుకుని లోలోపల గాభరా పడిపోతూనే పైకి కొడుక్కి ధైర్యం చెప్తోంది.

"ఇంకా యెప్పుడూ" బాబు ఏడుపు మొదలు పెట్టాడు.

"అరెరే ! ఏడవకు నాయనా !"

"నీళ్ళు లేవుగా-ఎలా యిస్తావు మమ్మీ నువ్వు అబద్ధాలు చెప్తున్నావు"

కిరణ్మయి కొడుక్కి ఏంజవాబు చెప్పాలి అని తికమక పడిపోయింది. మరిదించాలని ప్రయత్నించింది. కానీ ఆ యెండకి తనకీ దాహంతో

నోరు యెండిపోతోంది. ఒక్క గ్లాసుడు నీళ్ళు కావాలి. ఒకే ఒక్క గ్లాసుడు నీళ్ళు కానీ యెలా.

ఛీ, ఈ కారు యిక్కడిలా ఆగిపోకపోతే ఈ పాటికి వాళ్ళ ఇల్లు చేరుకుని వుండె దాన్ని, అనుకుంది. తన కారునీ తననీ చూస్తేచాలు వాళ్ళంతా పడి చస్తారు. "కిరణ్మయి వచ్చింది వచ్చింది" అంటూ ఒకర్ని ఒకరు తోసుకుంటూ వచ్చి పలకరిస్తారు. "కాఫీ కావాలా ! హార్లిక్స్‌కావాలా కోకో కోలా కావాలా ?"

ఇలాంటి ప్రశ్నలతో ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తూ తను కట్టుకున్న చీర మాచింగ్, నగలనీ చూసీ చూడనట్లుగా చూస్తారు. అబ్బ యెంత బాగున్నాయో ! అన్నట్లున్న ఆ కళ్ళలోని మెరుపుని తను చూచి చూడనట్లు నటిస్తూ కబుర్లలో పడుతుంది. వాళ్ళలో కొందరు "ఈ చీర ఖరీదెంత ! యెక్కడ కొన్నావ్?" అని ప్రశ్నిస్తారు. కానీ కొందరు ప్రశ్నించరు - అలాంటి వాళ్లని చూస్తే తగని చికాకు కిరణ్మయికి.

నేనింకా రాలేదని అందరూ యెదురు చూస్తూ వుంటారు. అలా వాళ్లని నిరీక్షింపజేసి కాస్త ఆలస్యంగా వెళ్లటంలో ఎంత ఆనందం వుందో కిరణ్మయికి బాగాతెల్సు. యివాళా అలాగే చాలా అలస్యంగా బయలుదేరింది. కానీ కాస్త ముందుగా బయలుదేరివుంటే కనీసం వాళ్ళ యింటికి వెళ్ళే గెస్టుల కార్లు అన్నా యీ దారిలో కన్పించి వుండేవి. వాళ్ళు కాస్త హెల్ప్ అయినా చేసి వుండేవారు. అనుకుంటూ జీవితంలో మొట్టమొదటిసారిగా కాస్త ఫీలయింది కిరణ్మయి 'లేట్' గా బయలుదేర కూడదు అనుకుని.

"మమ్మీ దాహం. నోరెండిపోతోంది."

కిరణ్మయి ఆలోచనల నుంచి బైటపడింది. యింత ఎండలో నీళ్ళు దొరికేలా లేవు. అని దొరక్కపోతే ! బాబు నోరు యెండిపోతే ! కిరణ్మయి

గుండె గుబగుబ లాడింది. వళ్ళంతా చెమటలు ధారగా కారుతున్నాయి. కట్టుకున్న సరికొత్త పట్టుచీర మరీ బరువుగా అన్పిస్తోంది. బాబు "నీళ్లు - నీళ్ళు" అంటున్నాడు. పెద్దగా అరిచి అరిచి యింక ప్రాణం శోష వచ్చినట్లుగా అయినట్లు హీనస్వరంతో "నీ...ళ్ళు...నీళ్ళు అంటున్నాడు. కిరణ్మయికి కన్నీళ్ళు వుబికి వచ్చాయి.

పాడు యెండ, ప్రాణం తీస్తోందే! భగవాన్ యిప్పుడెలా!

కళ్ళు తుడుచుకుంటూ మళ్ళీ ఆశగా చూసింది కన్పిస్తూన్నంత వరకూ.

దూరంనుంచి తనవైపుగా యిద్దరు నడిచివస్తున్నారు. ఒక వయస్సు మళ్లిన అరవై యేళ్ళు ముసలాయన యెండ తగలకుండా గొడుగుని యెత్తి పట్టుకున్నాడు. నెత్తిమీద నీళ్లు కుండతో నడవలేక నడిచివచ్చే వయస్సు మళ్లిన ముసలామెకి. అతనిభార్య కాబోలు అనుకుంది కిరణ్మయి!

వాళ్ళిద్దరూ దగ్గరగా వచ్చారు. తెల్లగామెరిసిపోయే కారుని, శ్రీమంతురాలులా కన్పించే కిరణ్మయినీ ఓసారి యెగా దిగా చూచి మళ్లీ ముందుకు సాగుతూన్నారు. ముసలామె అతుకుల చీరె ముసలాయన కొళ్ళాయిలు పట్టిన పంచె వారి స్థితిని తెలియజేస్తూనే వుంది. కిరణ్మయి వాళ్ళు పల్కరిస్తారని ఆశపడింది. వాళ్ళు మౌనంగా వెళ్ళిపోవటం చూసి లోలోపల "అహం" పోలా అని మూలుగుతున్నా తగ్గించుకుని.

"ఇదిగో ఓ ముసలాయనా!" అంటూ కేక పెట్టింది. అతడు ఆగి వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ "ఏమ్మా నన్ను పిల్చారా!" నమ్మలేనట్లు చూస్తూ అడిగాడు.

"నిన్నే ఇలా రండి యిద్దరూ."

చాలా దూరం నుంచి నడిచిరావటంవల్ల వచ్చిన అలసట వాళ్ళముఖాల్లో స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది. అయినా దగ్గరగా వచ్చారు.

"ఆ కుండలోవి నీళ్ళేనా ?"

"అవును తాగే మంచినీళ్ళు"

కిరణ్మయికి వాళ్ళను అడగాలంటే యింకా అభిమానంగానే వుంది. బాబు తోటకూర కాడలా వేలాడుతూ వెళ్ళి కారులో పరుండిపోయాడు పది నిమిషాల క్రితం. యెండిపోతున్న పెదవులని నాలికతో తడుపుకుంటూ కారు అద్దంలోనించి తల్లినీ, వాళ్లని ఆశగా చూస్తూ మెల్లగా లేచి కూర్చున్నాడు.

"యిదిగో చూడండి. మా కారు యెందుకో కదలటంలేదు. మాకు చాలా దాహం వేస్తోంది కాసిని నీళ్ళు యివ్వండి" అంది యెలాగో.

"యేమిటీ ? నీళ్ళా ? యివ్వాలా అమ్మో" ముసలామె కళ్ళు యింతింత చేసుకుని అపురూపమైన వస్తువుని పట్టుకున్నట్లుగా నీళ్లకుండని గట్టిగా పట్టుకుని అంది. కిరణ్మయిని క్రిందనించి పైకి ఓమారు పరీక్షగా చూసింది. అంతే ముఖం తిప్పేసుకుని మొగుడితో 'పద పోదాం' అంది.

కిరణ్మయి గుండె దడదడ లాడింది. గాభరాగా చేతిలోని బేగ్ తెరిచి రెండు నోట్ల కట్టలు తీసి ముసలాయనకి అందిస్తూ.

"యిదిగో మీరు నీళ్ళు నాకు వూరికే యివ్వక్కర్లేదు. ఈ డబ్బు తీసుకుని యివ్వండి" అంది. ముసలాడు నవ్వేశాడు. కిరణ్మయివైపు ఓ మారు నిశితంగా చూశాడు.

"చూడమ్మా ! ఆ డబ్బు మా కెందుకూ ! వూరు పొమ్మంటోంది. కాడు రమ్మంటోంది. యిప్పుడు ఆ డబ్బుతో మేం యేసుఖాలు కొనుక్కో.

వాలిగనక. ఖానాదూరం యెండలో నడిచివెళ్లి నీళ్లు తెచ్చుకోవాలి. ఈ ముసలిదాన్ని ఈ నీళ్లకోసం చాలా కష్టపెడుతున్నా యిప్పటికే. ఈ నీళ్ల దాచుకుని నాలుగురోజులు తాగాలి మేం. మీరంటే డబ్బున్న మారాజులు. యేదికావాలన్నా కాళ్లదగ్గరకి తెప్పించుకోగలరు. కనుక మేం పోతున్నాం. పదవే."

యిద్దరూ రెండు అడుగులు ముందుకు వేశారు. కిరణ్మయి యెండకి కందిపోయిన ముఖాన్ని కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకుంటూ.

"బాబ్బాబు! పోనీ నా బాగ్‌లో వున్న డబ్బంతా యిచ్చేస్తాను. కాసిని నీళ్ళివ్వండి. బాగ్‌లోని అయిదు వందలూ కర్చీఫ్‌లోకి వంచి మూటలా పట్టుకుని ఇవ్వబోయింది.

ముసలామె ముఖం చిట్లించింది. కోపంతో బుస్‌మంది.

"యిదిగో! ఆ డబ్బు అంటే పడిచచ్చేది మీలాంటి భాగ్యవంతులే. ఆ డబ్బు ఇంకా ఇంకా కూడేసుకుని దాంతో సుఖాలు కొనుక్కోవాలనీ పిల్లలకి డబ్బు పాతర్లువేసి అప్పగించాలనీ వ్యామోహపడతారు. చూడూ ఆ 'డబ్బు' అంటే మాకేం విలువలేదు. యెందుకంటే మాకు అసలులేవుగనక ఆ డబ్బుతో అసలు కావల్సినదేదీ కొనలేం గనుక. ప్రాణానికి ప్రాణంగా పెంచిన కూతురు ప్రాణం పోతూంటే ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్లటానికి ఈ రోడ్డు మీదే నీలాంటి వాళ్ల కార్లు ఎన్ని పోతున్నా ఆపమని ప్రాధేయపడి అడ్డంపడ్డా మామీద దుమ్ముకొట్టి వెళ్ళిపోయిన మానవత్వంలేని మీ భాగ్యవంతులంటే నాకు మంట. మీ డబ్బు అంటే నాకు మంట. ఆలస్యంగా ఆసుపత్రికెళ్ళినా నాకూతురి ప్రాణాల్ని రక్షించలేకపోయిందీ డబ్బు. ఎందుకది. ఏంజేసుకోను. అందుకే అది మాకొద్దు."

కిరణ్మయికి ముసలామె మాటలు చెవికి ఎక్కడలేదు. ఆ సంద

ర్భంగా మాట్లాడుతోంది అన్నకోపం వచ్చేస్తోంది. అయినా నిగ్రహించు కుంటోంది. ముసలాయన్ని బ్రతిమిలాడింది.

"చూడమ్మా అసలే దీనికి శక్తిలేదు. లేకుంటే ఈ కుండెడు నీళ్లూ నీకిచ్చి మళ్ళీ తెచ్చుకునేవాళ్లం. మా వూరిచుట్టుపట్ల నాలుగు మైళ్లదూరంలో నీటిచుక్క తాగేందుకు దొరకటంలేదు."

"బాబూ పోనీ ఈడబ్బుతోబాటు నా ఈనగలన్నీకూడా ఇచ్చేస్తాను. ఇవన్నీ చాలా ఖరీదైనవి. చాలా డబ్బు వస్తుంది" నగలన్నీ తీస్తోంది కిరణ్మయి.

ముసలాయన చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"చూడమ్మా దాహాన్ని 'నీళ్ళు' తీరుస్తాయి. కానీ ఈ డబ్బు ఈ క్షణంలో దాహాన్నీ తీర్చలేదు కదూ!"

కిరణ్మయి ముఖం నల్లగా మాడిపోయింది.

"అయ్యా! నేను నీళ్లు అడిగేది నాకోసంకాదు. అదిగో అటు చూడండి ఆ కారులో పడివున్న నా ప్రాణానికి ప్రాణమైన యెనిమిదేళ్ల పసివాడికి. దాహంతో నోరెండిపోయి శోష వచ్చి పడిపోయేందుకు సిద్ధంగా వున్నాడు. మీకు నమస్కారం చేస్తాను. నా బిడ్డకి కాసిని నీళ్ళివ్వండి."

బాబు ఇందాకటినించీ ఆశగా చూసి చూసి విసుగెత్తి యెలాగో నడిచి దగ్గరికి వచ్చేస్తూన్నాడు. ముసలామె నెత్తిమీదవున్న నీళ్లకుండ వైపు ఆశగా చూస్తూ "మంచినీళ్లు ..నీళ్లు...." అంటూ ఆమె దగ్గరగా వచ్చేడు.

ముసలామె బాబుని తదేకంగా చూస్తూ ఉండిపోయింది, బాబు తెల్లని ముఖం వడిలిపోయి ఉంది. వేడిగాలికి పెదవులు తడారిపోయి ఉన్నాయి. ముసలామె మనస్సులో జాలి కొస్త కొస్తగా చోటు చేసుకుంటూ ఉంది. అయ్యో చిన్నారిబాబు నోరెండిపోతోందా!

ముసలి దంపతులు ఆలోచనలో పడ్డారు. ఆమె భర్త వైపు చూస్తూ "ఇదిగో కుండ సాయంపట్టు దించుదాం" అనటం తడవుగా ఆయన గొడుగు ముడిచి నీళ్లకుండ దించటానికి సాయపడ్డాడు. ముసలామెవళ్లంతా అప్పటికే చెమటలు కారిపోతున్నాయి. ఒకపక్క కుండబరువుకి ఆయాసం వస్తూంటే రొప్పుతూనే రెండు చేతులూ ముంచి నీళ్ళుతీసి,

"రా నాయనా! నీళ్ళు తాగు" అంటూ ఆతని నోటికి అందించింది. అలా నాలుగు దోసిళ్లు తాగేశాడు. పోవల్సిన ప్రాణం తిరిగి వచ్చినట్లు అయి కళ్ళు సంతోషంతో మెరుస్తూంటే "మమ్మీ! నీకూ నీళ్ళు కావాలా!" స్థాణువులా నిల్చుని అదంతా చూస్తూన్న తల్లివైపు తిరిగి అడిగాడు.

"కావాలి" అన్నమాట పెదవులవరకూ వచ్చి ఆగిపోయింది. ముసలాయన కుండ యెత్తి మెల్లగా కిరణ్మయి చేతిలో నీళ్ళు వంపాడు. ముసలామె :

"నీళ్ళు చాలునా బంగారు బాబూ అంటూ ముద్దుగా అడుగుతోంది. 'చాలు' అంటున్నాడు బాబు.

"ఆ....యెండెక్కిపోయింది. పద పోదాం." భర్త అనటంతో.

"కుండ యెత్తు! ఆఁ...బాబూ వెళ్ళివస్తా" అంటూ బయలుదేరింది.

ముసలాయన యధాప్రకారం చిల్లుల గొడుగు తెరిచి ఆమెకి నీడ పడుతూ వెంట నడుస్తూన్నాడు.

ఆ ఇద్దరికీ కిరణ్మయి కృతజ్ఞత చెప్పాలనుకుందే కానీ పోవల్సిన ప్రాణం నిల్చి బాబు సేదతీరిన ఆనందంతో క్షణం ఆమాట మర్చింది. వెంటనే గుర్తుకివచ్చి చూసేసరికి వాళ్ళిద్దరూ దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నారు.

"అరె! కనీసం డబ్బు అయినా తీసుకోలేదే" అనుకుంది.

ఇంతలో ఓ ఫియట్ కారు స్పీడుగా వెళ్ళిపోతూ కిరణ్మయి చేతులు వూపటంతో ముందుకుపోయినా మళ్ళీ అలాగే వెనక్కి వెచ్చి ఆగింది. అందులోనించి డ్రైవర్ కిందికి దిగాడు. వెనకసీటులో సూటులోవున్న యువకుడు కళ్లద్దాలతోనే చూశాడు ప్రశ్నార్థకంగా.

కిరణ్మయి చెప్పింది. డ్రైవర్ కారు దగ్గరికి నడిచాడు. అతనూ డోర్ తెరుచుకుని దిగి కిరణ్మయి కారు దగ్గరికి నడిచి వంగి మిషన్‌లు చూస్తూ డ్రైవర్‌కి ఏదో చెబుతూన్నాడు. డ్రైవర్ ఏదో సర్ది.

"కారు స్టార్ట్ చేయండి" అనటం తడవుగా కిరణ్మయి డ్రైవింగ్ సీటులో కూర్చుంది.

కారు స్టార్ట్ అయింది. కిరణ్మయి సంతోషానికిహద్దులేదు. మామూలు ధైర్యం, యేదో కొత్తశక్తి వచ్చేశాయి. అమ్మయ్య అనుకుని తల యెత్తలపెట్టి సూటు యువకుడికి థాంక్స్ చెబుతూ తన వివరాలు చెప్పా లనీ అతన్ని తన యింటికి టీకి రమ్మని పిలవాలనీ యెన్నో అనుకుంది. కానీ అతను అసలు మాట్లాడేందుకే అవకాశం యివ్వకుండా—

"వస్తాం" అని కారులో వెళ్ళి కూర్చుంటూ ఉంటే,

"మెనీ మెనీ థాంక్స్" అంది నవ్వుతో.

"ఇది చాలా చిన్నవిషయం. ఈ ప్రయాణాల్లో సాటి వాళ్లకి చేయ వల్సిన కనీస ధర్మం. ఇందుకు థాంక్స్ అన్నిసార్లు చెప్పటం యెందుకు మరి వస్తాం." అనటం తడవుగా ఆ కారు వెళ్ళిపోయింది.

బాబు సంబరపడిపోతూ "మమ్మీ కారు పోనివ్వు" అంటూ త్వర పెడుతున్నాడు!

"మనిషి కనీస ధర్మం" అనేమాట జరిగిపోయిన యెన్నో విషయా లని గుర్తుకి తెస్తోంది. నీవెంతవరకూ కనీస ధర్మాన్ని నిర్వర్తించావు! అని నిలదీస్తోంది మనస్సు.

మనిషిలో దయా ధర్మం లేకపోతే ఇవాళ ఇక్కడ బాబు యేమై పోయివుండేవాడు! ఈ కారు కదిలి వుండేదా! కదలకుంటే యిద్దరం ఏమై ఉండేవాళ్లం.

ఇలాంటి యెన్నో ఆలోచనలు ఆమెని చుట్టుముట్టాయి. 'ఆ...ఈ కారు చెడటంవల్లకానీ.... లేకుంటే...' అన్న యెప్పటి 'అహం' మనస్సుని ఆక్రమించుకుంటూవుంది. కానీ కిరణ్మయి ఆ అహాన్ని దూరంగా నెట్టే ప్రయత్నం చేస్తూ.

ఈ క్షణంలో నా దగ్గర యింత డబ్బువున్నా గ్లాసుడు నీళ్లని ఖరీదు చెయ్యలేకపోయింది. కానీ ఆ వృద్ధ దంపతుల మనస్సులోని దయ బాబుని "దాహం"నుంచే కాదు దాదాపు మృత్యువునించే కాపాడింది.

అసలిన్నాళ్లూ అన్నింటికంటే డబ్బే గొప్పది అనుకునే కిరణ్మయికి అది ఒక్కటే కాదు. విలువైనవి చాలా ఉన్నాయి అనే యదార్థం ఇప్పుడే తెల్సుకుంది. కారు మెల్లగా నడుపుతూ చూసింది. ఆ ముసలి దంపతులు అలా నడిచిపోతూనే వున్నారు. వాళ్లకి మనస్సులోని నమస్కారంచేసింది. కారు ముందుకు దూసుకుపోతూవుంది. *